

Jsmo rádi, že letošní 1. květen se meteorologům nepodařilo předpovědět. Týden předem nám do tašek přibalovali pláštěnky a varovali před vytrvalým deštěm, v průběhu týdne někteří ubrali dešti na intenzitě, ale teprve v neděli ráno připustili, že se obejdeme bez deště a dostaneme bonusem navíc sluníčko. Díky tomu se nám vyjíždělo velmi lehce. Věděli jsme totiž, že bude-li pěkně, připojí se k naší výpravě ještě další členové. U McDonalds na Strakonické jsme zjistili, že je na ně spolehnoutí a co slíbí, to splní. Na dálnici tedy jela směrem do Svídnice tři auta s koly! A to na nás ještě další překvapení čekalo! Ale nepředbíhejme...

3. jízda MEMORIÁLU JOSEFA KUBÁLKA nazvaná „S kolem kolem Svídnice“ letos vedla ze Svídnice do Bošína za Janem Karafiátem.

Ve zkratce: Začátek a konec cesty Svídnice (okr. Nymburk).

Délka trasy 35,5 km.

Čas strávený na kole, včetně pořizování fotodokumentace, výstupu na rozhlednu, posezení v cukrárně a v parku, 4 hodiny.

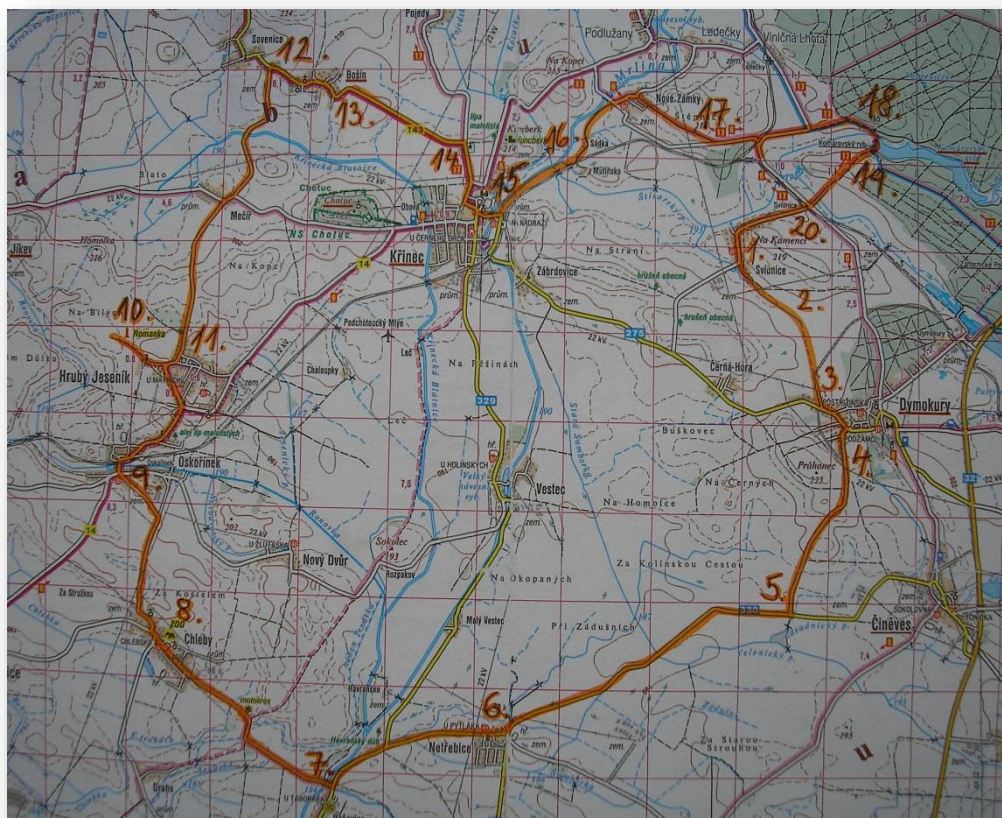
Obtížnost lehká.

Dojmy nezapomenutelné.

Odpočinek naprostý, zadní část na začátku a na konci cesty lehce naklepaná.

Počet cyklistů 16 (350% nárůst oproti loňsku!).

Tak vypadala celá cesta na mapě (oranžová).



A jak to tedy bylo s tím překvapením.? Při vjezdu do Svídnice nám prolétla hlavami myšlenka: Jestli on tam na nás někdo nečeká.? (pozdávku na náš Memoriál totiž uveřejnili na webových stránkách Dymokur). Pohledem na hodinky jsme zjistili, že jedeme jen s několika minutovým zpožděním, což nás uklidnilo. Když se nám otevřel pohled na starou svídnickou školu, upadli jsme do šoku, neb před ní byl shromážděn dav čekajících cyklistů, kteří už si prý začínali říkat, že jde o nějaký prvomájový vtípek.

Vítá nás paní starostka v Dymokurech, předsedkyně Osadního výboru ve Svídnicí a autorka projektu Živá kronika Svídnice.

Přípravy nám nějakou tu chvilku zabraly, to se prostě nesmí uspěchat. Během těchto příprav se někdo věnoval povídání se svídnickými a dymokurskými, někdo vyjasňoval s místními podrobnosti trasy, někdo připravoval výzbroj a výstroj (Kubálkova samolepka na helmách drží již třetí rok!) a někdo občerstvení před odjezdem. To je vždy velmi důležité, ale tentokrát skoro nikdo nic nesnědl (v obavách, jak by s plným žaludkem stačil peletonu).

Asi jsme dostatečně nezdůraznili, že naše Memoriálová jízda je vždy **POHODOVÁ, ODPOČINKOVÁ, KOCHACÍ, KLIDNÁ A ROZJÍMACÍ!!!!!!!!!!!!**

Tuto informaci zde zdůrazňuji pro účastníky příští jízdy.



Něco málo o Svídnicí (pro připomenutí).

Svídnice je malebná vesnička ležící 20km severně od Poděbrad. Dnes je součástí nedaleké obce Dymokury.

Jméno Svídnice je odvozeno od keře svídy obecné.

Zajímavosti - socha Nejsvětější trojice, zvonička, jednotřídní škola s pamětní deskou prof. Josefa Kubálka, pomník padlým v 1. sv. válce

Vzpomínková jízda začíná u rodného domu prof. Josefa Kubálka (na obrázku vpravo mimo záběr, v pozadí stará škola s jeho pamětní deskou, vlevo informační panel).

(v mapě č.1)

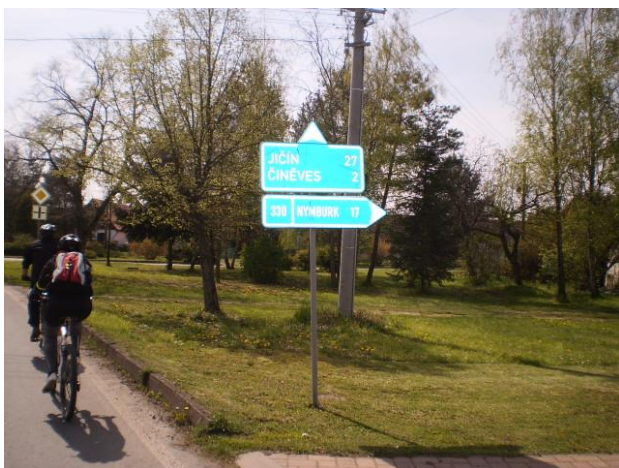


14 cyklistů vyráží „zkratkou v poli“ svižným tempem (s tím se musí něco udělat) směrem do Dymokur. (č.2)





Kontrola přeživších po průjezdu náročným terénem polní cesty. (č.3)



V Dymokurech dále odbočíme vlevo na hlavní silnici a z ní po několika stech metrech sjíždíme vpravo směrem na Nymburk. (č.4)

Něco málo o Dymokurech, které necháváme za sebou.

Dymokury leží 15 km severně od lázeňského města Poděbrady. V okolí se rozkládají lesy a rybníky Pustý, Jakubský, Komárovský, Vražda a řada menších, jako vzpomínka na středověké rybníkářské hospodaření. Zajímavosti - zámek (dnes opět v rukou Czerninů), kostel Zvěstování Panny Marie, bývalý pivovar...



Pozvolným sjezdem kolem hrušně přijíždíme na křižovatku, odbočujeme vpravo. (č.5)





Další bodem našeho putování je obec Netřebice., kterou projíždíme po jejím severním okraji. Pokračujeme dál směrem na Nymburk. (č.6)



Uprostřed obce Rašovice odbočujeme vpravo na Chleby. (č.7)





Ve Chlebech zastavujeme u ZOO a poprvé odpočíváme. (č.8)
Nikdo nevyužije lákavé nabídky na prohlídku.
Ani děti ne.?!



Na další zastávku se velmi těšíme, cukrárna Oskeruška v Oskořínku na nás už čeká. Stačí jen v Chlebech odbočit vpravo (kolem kostela), před Oskořínkem se držet vlevo a hlavně na konci přibrzdit a nepřejet. (č.9)



Naše další cesta vede přímo přes hlavní silnici a přes železniční trať, za kterou odbočíme vpravo a šlapeme do kopce (ano, i v Polabí je to možné).



V Oskořítku se nám otevírá pohled na kostel sv. Václava.

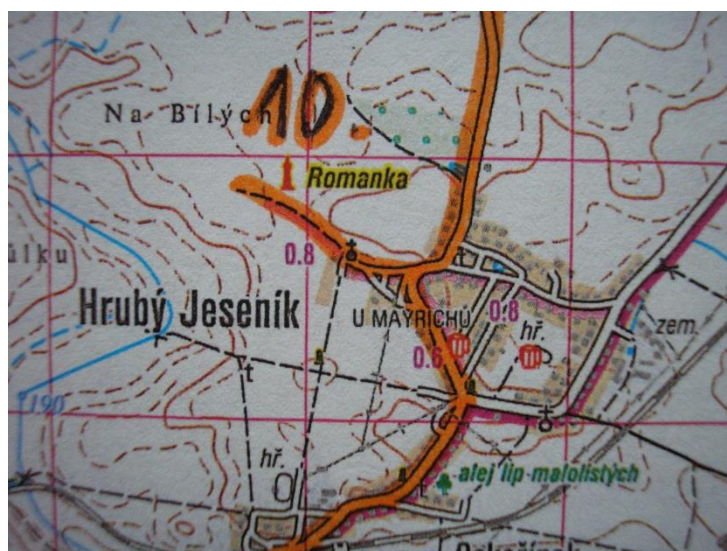
Původ názvu Oskořínek se odvozuje od tohoto stromu.
Jeřáb oskeruše.



Kolem sochy uprostřed silnice plynule vjíždíme do Hrubého Jeseníku.

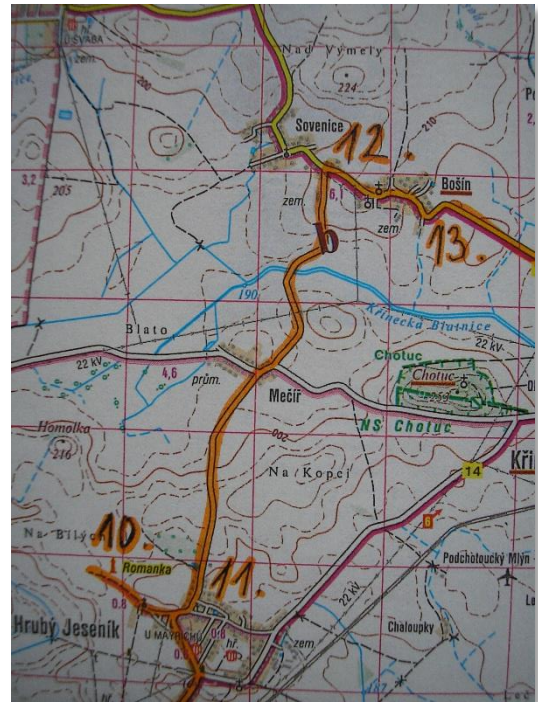


V Hrubém Jeseníku odbočujeme vlevo k nejnižší položené rozhledně v ČR. (č.10)



Romanka, seznámete se.
Část výpravy se vydává nahoru a druhá část to „jistí“ zdola. Někdo přece musí hlídat kola ;-)

Po zastávce na rozhledně se vrátíme zpět k návsi a na první křižovatce odbočíme vlevo směrem na Mečíř. (č.11)



Někdo si mohl myslet, že zastavujeme, ale nezastavujeme, jedeme stále rovně směrem na Bošín.

Na další křižovatce odbočíme vpravo a otevírá se nám pohled na dvě věžičky bošínských kostelů - vlevo katolický, vpravo evangelický. (č.12)

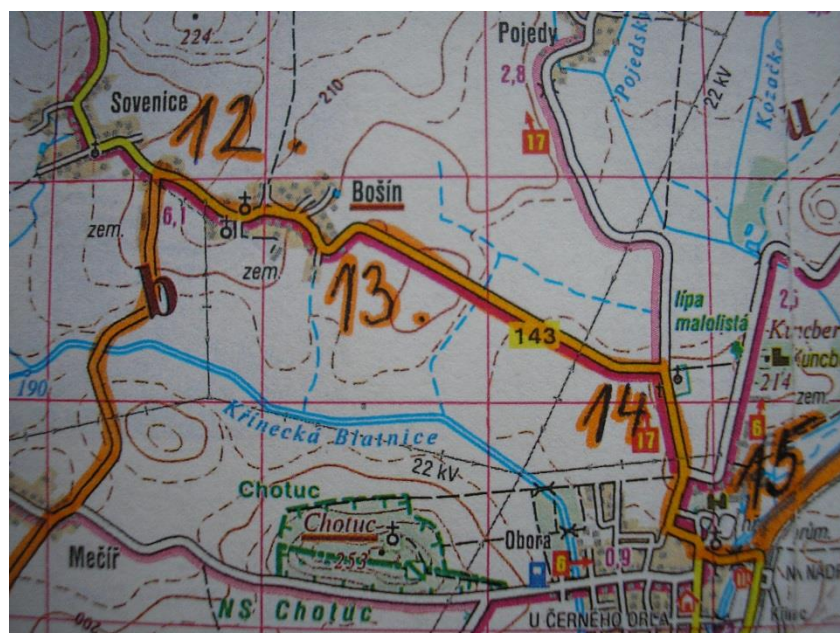


Prohlížíme si interiér evangelického kostela a posloucháme velmi zajímavé vyprávění o historii.

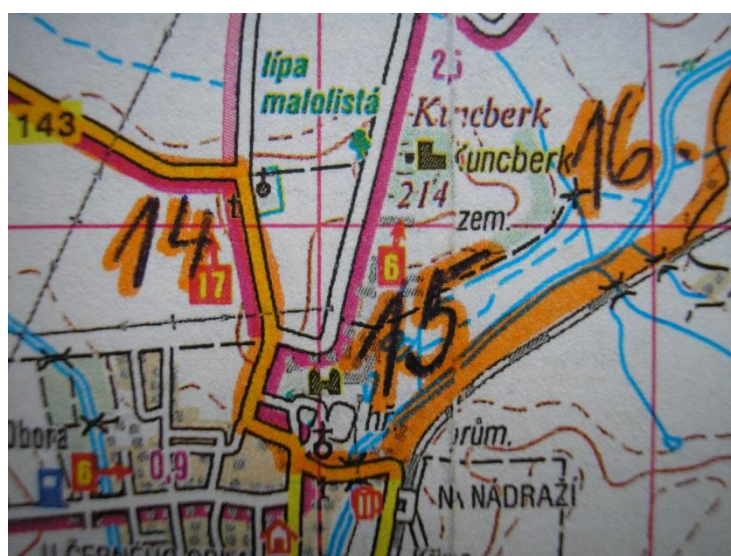
A jak že to bylo s Janem Karafiátem? Ten se k napsání Broučků inspiroval právě zde, při návštěvě u svého bratra, bošínského faráře. Inu, toto místo má velmi inspirativní, a díky Karafiátovi i nesmrtelný, hmyz.



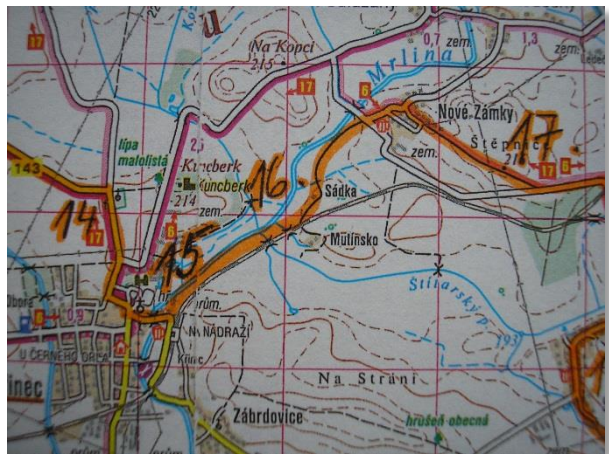
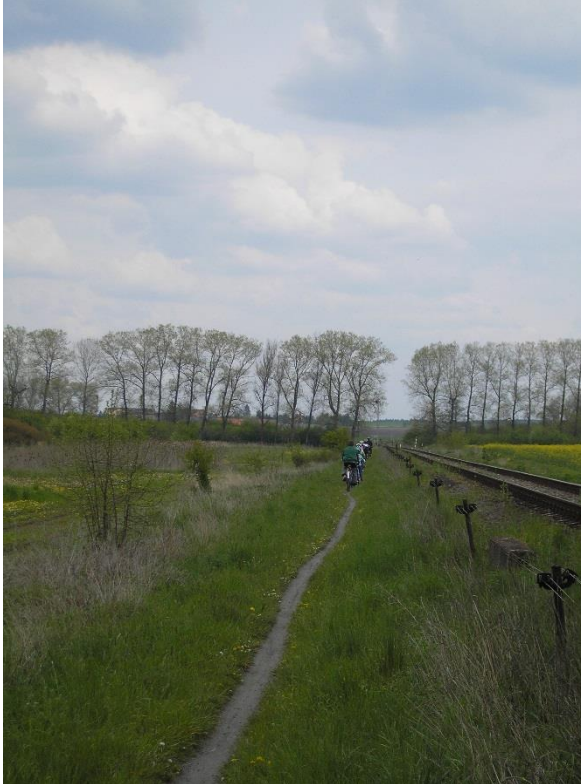
Krásným sjezdem opouštíme Bošín a necháváme za sebou typické panorama s dvěma věžičkami. Před námi na zalesněné vrchu můžeme tušit zbytky hradu Kuncberk (o něm ale až někdy jindy). (č.13)



Těšíme se na piknik parku u zámku v Křinci, takže na křižovatce frrr vpravo (č.14) a šusem do parku (a nezapomenout trefit správnou díru v zámecké zdi).



Přes unikátní železobetonový most (Stanislav Bechyně) se sochami čtyř živelů (Jan Brokof) přejíždíme přes Mrlinu. (č.15)
Díky našim místním průvodcům se ocitáme na naprosto úžasné cestičce, která vede podél železniční tratě. Odbočujeme na ní před nádražím vlevo. (č.16)



Dalším bodem naší cesty jsou Nové Zámky, ve kterých nás čeká trochu stoupání k místnímu novému bezbariérovému penzionu a nové cyklostezce. (č.17)





Přejíždíme přejezd se závorami s unikátní stahovací mechanikou.

A protože jsme zvědavé, jak to dopadlo s protrhlou hrází z naší 1. memoriálové jízdy, rozhodneme se to zkontrolovat. Ostatní tedy musí kvůli nám absolvovat malou zajížd'ku ne zrovna lehkým terénem. Za přejezdem tedy odbočujeme vlevo a jedeme stále rovně směrem k hrázi Komárovského rybníka. (č.18)





Protržená hráz 1.5.2014



Opravená hráz 1.5.2016



Ještě se jedeme podívat ke včelínům (alergici se děsí) a k památníku hajného zastřeleného pytlákem r.1872. (č.19)



A pak už jen „cestou, necestou, polem, nepolem“ doslova a do písmene vzhůru do Svídnice. (č.20)



A to je konec našeho cyklistického putování rodným krajem prof. Josefa Kubálka.



Pak se z cyklistů stávají motoristé.



Poslední popovídání s místními.



**DĚKUJEME VŠEM, KTEŘÍ SE S NÁMI ROZHODLI STRÁVIT
NĚDĚLNÍ PRVOMÁJOVÝ DEN!**

**STEJNĚ JAKO LONI A PŘEDLONI BYLO KRÁSNĚ
V KUBÁLKOVĚ KRAJI!**



At' se Vám v příštím roce daří vše, na
co jen sáhnete.

Těšíme se na shledanou při 4. jízdě
Memoriálu prof. Josefa Kubálka
tentokrát za ... (zatím neprozradíme)

Vendula a Markéta.